

Τριάντα χρόνια μονοτονικό, αλλά τα πνεύματα επιβιώνουν

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

«Η κατάργηση των τόνων και των πνευμάτων είναι η κατάργηση της ορθογραφίας, που είναι τελικά η κατάργηση της συνέχειας. Ήδη, τα παιδιά δεν μπορούν να καταλάβουν Καβάφη, Σεφέρη, Ελύτη, γιατί αυτοί είναι γεμάτοι από τον πλούτο των αρχαίων ελληνικών. Δηλαδή, πάμε να καταστρέψουμε ό, τι κτίσαμε. Αυτή είναι η δραματική μοίρα του σύγχρονου ελληνισμού.»

Κορνήλιος Καστοριάδης

Αναρωτιέμαι πόσο άνετα διαβάζουν ένα πολυτονικό κείμενο οι κάτω των 30. Είναι ένα ερώτημα σε ισχύ, καθώς τα κείμενα που κυκλοφορούν με πολυτονικό έχουν αυξητική τάση. Και δεν αναφέρομαι μόνο σε όσους επιλέγουν ακόμη και σε δίκτυα κοινωνικής δικτύωσης τη γραμματοσειρά με πνεύματα και τόνους, αλλά σε εμπορικούς εκδοτικούς οίκους που τυπώνουν τα βιβλία τους με πολυτονικό. Τίθενται ερωτήματα. Είναι άραγε ζήτημα προσωπικής εμμονής, είναι ζήτημα αντίστασης στη γλωσσική ισοπέδωση, είναι νεύμα στην ιστορική ορθογραφία, είναι απλώς θέμα αισθητικής; Έχει ελπίδα το πολυτονικό να συμπλέει παράλληλα με την επίσημη μονοτονική γραφή ή με τη γλώσσα της γραφειοκρατίας; Για πολλούς θεωρείται εστέτ επιλογή. Για άλλους είναι ένδειξη συντηρητισμού, αλλά υπάρχουν και άλλοι που θεωρούν ότι η επιλογή του πολυτονικού έχει μία εγγενή έννοια ελευθερίας, καθώς αντιλαμβάνεται τη γλώσσα εκτός της γραφειοκρατικής και νομικής διαδικασίας. [\(περισσότερα...\)](#)